Milan Vidlák: O koronaviru, prasečí chřipce, hře s čísly a nafouknuté bublině

- CZ24 News | 18. dubna 2020

SVĚT: „Data z několika zemí nám dávají jasný obraz viru, toho, jak se chová a jak ho zastavit. Víme, že Covid-19 se šíří rychle. Víme, že je desetkrát smrtelnější než virus, který způsobil chřipkovou pandemii v roce 2009," uvedl šéf Světové zdravotnické organizace (WHO) Tedros Adhanom Ghebreyesus na virtuální tiskové konferenci v Ženevě. Samotnou narážkou na pandemii prasečí chřipky, kterou Světová zdravotnická organizace vyhlásila před deseti lety, si ale tento etiopský funkcionář pořádně naběhl na vidle.

I když tehdy Tedros Adhanom ve WHO ještě nepůsobil, právě pandemie prasečí chřipky patří mezi největší aféry v historii světového zdravotnictví. A to jich nebylo málo. Vše se provalilo díky erudici a odvaze německého lékaře Wolfganga Wodarga, který odhalil, jak se tenkrát WHO pomocí jednoduchého triku podařilo cíleně vyvolat celosvětovou paniku. Německý internista, praktik a pneumolog, tedy lékař zabývající se léčbou plicních onemocnění, a stipendista v oboru epidemiologie na renomované Univerzitě Johnse Hopkinse v Baltimoru byl 15 let poslancem německého Bundestagu za sociální demokracii (SPD). A co víc, na přelomu tisíciletí vedl dlouhá léta zdravotnický výbor Rady Evropy. Právě v této vedoucí funkci se rozhodl jít proti proudu a v roce 2010 poté, co skončila pandemie prasečí chřipky (která nikdy ani pořádně nezačala), obvinil Světovou zdravotnickou organizaci (WHO) z toho, že podlehla tlaku farmaceutických firem, jež se na uměle vyvolané krizi napakovaly.

Wodarg měl zkušenosti coby ředitel Ústavu pro veřejné zdraví na severu Německa, kde nesl odpovědnost za oblast čítající 120 tisíc lidí, a tak rychle poznal, že tu něco nehraje. Jakmile každý rok uhodila v jeho „rajónu" doba chřipky, onemocněl v průměru obvykle každý dvacátý, maximálně každý desátý občan. „Takže jsme měli jednou pět tisíc, jednou deset tisíc nemocných. Po této zkušenosti pro mě bylo nepochopitelné, když už se po několika málo tisících případů ve dvacetimilionové oblasti Mexica City mluvilo o možné pandemii prasečí chřipky. Navíc se ukázalo, že z těch několika desítek mrtvých v Mexiku jen malá část zemřela opravdu na virus prasečí chřipky… Takže jsem se začal u WHO pídit po tom, jak mohli vyhlásit pandemii při tak malých číslech," vyprávěl v roce 2010 novinářům.

Doktor Wodarg nakonec zjistil, co vlastně WHO provedla: těsně před vyhlášením pandemie nenápadně změnila kritéria pro vyhlášení tohoto výjimečného stavu tak, aby mohl být nastolen. „Prasečí chřipka byla ta nejmírnější chřipková vlna, jakou jsme kdy měli. Rešeršoval jsem tehdy, jak to celé vzniklo. Naštěstí jsem byl přímo u toho, byl jsem předsedou zdravotního výboru v Radě Evropy, a mohl jsem tak téma vynést na světlo. Vyvolal jsem k tomu slyšení a zřídil vyšetřovací výbor, kde se WHO musela zpovídat, jak k něčemu takovému mohlo dojít. Ptali jsme se, proč vyhlásila pandemii, když o žádnou pandemii nešlo," vzpomínal později Wolfgang Wodarg, jenž díky tomuto vyšetřování zjistil velice překvapivé věci. „Vyšlo najevo, že děsivé množství profesorů v grémiu mělo obrovský střet zájmů a změnili kritéria pro definici pandemie. V minulosti byla totiž pandemie vyhlášena jen v případech, kdy docházelo k šíření velmi nebezpečných nemocí, na které lidi umírají ve velkém. Jenže potom na nátlak farmaceutických firem změnili definici pandemie tak, že k jejímu vyhlášení stačí, aby viry cestovaly po celém světě. To ale viry dělají po celou dobu, každý rok."

Ano, WHO změnila v roce 2009 kritéria pro vyhlášení pandemie takovým způsobem, že kdyby bylo její vyhlášení v závislosti na těchto kritériích automatické, měli bychom od té doby pandemii každou

zimu. „Já bohužel na základě indicií, které dnes zazněly na veřejné diskusi, jeho obavy sdílím," přidala se tenkrát na stranu doktora Wodarga i česká členka Rady Evropy, poslankyně Anna Čurdová. Skutečnost, že se tak radikálně liší názor expertů z WHO a Rady Evropy, pak označila kulantně za „nevysvětlitelnou".

Vysvětlitelná byla ale velice jednoduše. Jedním z nejhlasitějších zastánců teorie o pandemii prasečí chřipky byl epidemiolog Klaus Stöhr, který ve WHO vedl program pro sledování chřipky ve světě. Tento expert se po skončení uměle vytvořené pandemie „rozhodl přijmout nové výzvy" a začal pracovat pro farmaceutický koncern Novartis, který vydělal na pandemii nepandemii největší balík.

Když to přitom shrneme, údaje WHO nebo amerického Úřadu pro kontrolování nemocí (CDC) se nakonec zastavily na desítkách milionů nakažených a více než 284 tisících mrtvých. Jen pro srovnání, na úplně obyčejnou chřipku, která nedostane žádný marketingový název jako ptačí, prasečí nebo netopýří, natož aby se kvůli ní vyhlašovala pandemie, zemře každý rok kolem 650 tisíc lidí. Přičemž je třeba tato čísla považovat za velmi orientační, neboť jde o lidi, kteří nezemřeli primárně na chřipku, ale měli již jednu či více vážnějších chorob a viróza spíše přispěla k jejich rychlejšímu odchodu.

Proč se ale vracet k deset let staré pandemii prasečí chřipky, když se nacházíme uprostřed pandemie koronavirové? Protože kdyby před deseti lety WHO účelově nezměnila kritéria pro vyhlašování pandemií, žádná pandemie koronaviru by dneska nebyla.

„Já jsem v těchto věcech bohužel již vyškolen, s ptačí a prasečí chřipkou to totiž bylo úplně stejné jako s koronavirem," prohlásil v jednom z videí na YouTube Wolfgang Wodarg, který své články o současné pandemii koronaviru nabízel do nejvýznamnějších německých médií Frankfurter Allgemeine Zeitung či Süddeutsche Zeitung, aby zmírnil rostoucí paniku. Byl ale odmítnut s tím, že publikování takových informací by bylo „nevhodné". A tak si musel vystačit s on-line kanály. Jeho videa ale způsobila takový poprask, že se stal tento zkušený expert terčem korporátních médií a jejich očerňovacích kampaní. To, jakou špínu na něj německá i jiná média nakydala, ale nemohlo zakrýt fakt, že to, co o šíření koronavirové nákazy říká tento třiasedmdesátiletý politický matador s bohatou praxí plicního lékaře a člověka, který zblízka nahlédl pod pokličku medicínsko-farmaceuticko-politického propojení, je pro pochopení toho, čeho jsme dnes svědky, naprosto klíčové. Kdyby totiž WHO nevyškrtla z kritérií pro vyhlášení pandemie dvě hlavní kritéria, enormní morbiditu (počet nemocných k počtu obyvatel) a mortalitu (počet zemřelých na počet obyvatel), šíření koronaviru by nebylo možné označit jako pandemii.

Podle nových pravidel tedy záleží spíš na tom, jestli se pro vyhlášení pandemie rozhodnete, či nikoli. Pokud totiž začnete sledovat jakýkoli vir v globalizovaném světě, který se pokaždé šíří rozšíří z kontinentu na kontinent, můžete vyhlásit pandemii. Když ho ale sledovat a testovat nebudete, pandemie nebude – tak je to primitivní.

Wolfgang Wodarg byl první, ale ne jediný, kdo upozornil na to, že je panika uměle přiživovaná a média a mnozí politici silně přestřelují. Měl pouze tu smůlu, že byl první, a tak proti němu byla kampaň nejhysteričtější. Nyní už o tom mluví stále více expertů nejen v Německu, ale i v Česku a jinde na světě, a pravda nezadržitelně vychází najevo.

Stačí si vyhledat oficiální statistiky a podívat se, co může být na tvrzení šéfa WHO o desetkrát smrtelnějším viru pravdy.

Faktem je, že jednotlivé státy se statistikami manipulují tak, jak se jim zrovna hodí. Například Italové do statistik obětí koronaviru zahrnují i lidi, kteří zemřeli na závažné chronické onemocnění či rakovinu, a tak jim vychází počty obětí velmi zkresleně a nadsazeně. Totéž ale dělají i další národy

včetně Čechů.

Naopak Němci vůbec nepočítají do obětí koronaviru lidi, kteří zemřeli na jinou nemoc, protože ani nezjišťují, jestli měli například umírající na rakovinu v těle nějaký vir či nikoli. Počty nakažených jsou zmanipulovány také tím, kolik testů se v té které zemi provede. U koronaviru totiž platí přímá úměrnost – čím víc testů se provede, tím hrozivěji vypadá počet nakažených. Taková čísla ovšem mají mizivou vypovídací hodnotu, neboť nejsou vztažena k počtu obyvatel.

Šest tisíc sto jedenáct nakažených osob, hlásí dramaticky titulky novin. Raketový nárůst, křičí odborníci. Zatímco ale u chřipky je hranice epidemie 1600 až 1800 nemocných na 100 tisíc obyvatel, koronavirus chytilo v Česku 600 lidí, ale na milion obyvatel. Co je tohle za podivnou epidemii?

Samozřejmě, tím, že se netestuje plošně, lze očekávat, že je skutečný počet infikovaných mnohem vyšší. Jednak je ale bez konkrétních testů nemožné odlišit Covid-19 od běžné chřipky či nachlazení, jednak má spousta lidí virus v těle, aniž by měli jakékoli potíže. Podle odhadů může být číslo infikovaných o 30 procent vyšší, studie vědců z Oxfordské univerzity dokonce tvrdí, že může mít koronavirus až 40 procent britské populace. „Jediné, co se změnilo, je, že se vybral jeden konkrétní virus, na který se začaly dělat testy," vysvětlil doktor Wodarg tento prostý trik.

Běžně se totiž testy na chřipková onemocnění neprovádějí a nerozlišuje se, zda jde o klasický vir chřipky, nebo příbuzného koronaviru či jakéhokoli jiného viru způsobujícího onemocnění s podobnými příznaky. Tyto infekce se zkrátka běžně házejí do jednoho chřipkového pytle, protože je průběh nemoci vždycky podobný. Pokud by dostaly ostatní viry z této skupiny podobnou mediální péči jako koronavirus, asi bychom se báli vyjít ven do konce života.

Jak je to tedy s tou nebezpečností koronaviru, o které tak dramaticky hovořil šéf WHO? Podle nové studie, která vyšla v prestižním zdravotnickém časopisu The Lancet Infectious Diseases, je úmrtnost na koronavirus zhruba 0,66 %, což je mnohem méně než dosavadní nafukované údaje. U běžné chřipky je pak úmrtnost 0,1 procenta. Tím, že je ale bezpříznakových nakažených koronavirem mnohem více než lidí pozitivních v provedených testech, skutečná úmrtnost je ještě nižší. Desetkrát vyšší není ani smrtnost, tedy procento zemřelých vzhledem k nakaženým. Zase ale záleží na tom, koho mezi oběti koronaviru zařadíte. Běžně se tam počítají i lidé, kteří zemřeli třeba na infarkt nebo měli rozsáhlé metastáze v těle a selhávaly jim orgány, ale kromě toho měli také rýmu.

Světová zdravotnická organizace se však zas a znovu podílí na zbytečném šíření paniky a strachu. Je tak na místě se ptát, zda právě tohle není skutečným smyslem této instituce. Čí zájmy opravdu hájí?